

Sygn. akt II AKz 153/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Brocka

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Gabrieli Stefaniak

po rozpoznaniu w sprawie **G. J.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 23 marca 2016 roku, sygn. akt III K 27/16

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 147, 60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

W dniu 27 listopada 2015 r. G. J. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyrok Sądu Rejonowego w Myśliborzu sygn. akt II K 703/13 oraz Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. akt III K 103/11 z zastosowaniem absorpcji.

G. J. został skazany wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 października 2011 r., sygn. akt III K 103/11 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w nocy 12 marca 2011 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności,
2. Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 06 marca 2014 r., sygn. akt II K 703/13, za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 czerwca 2013 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2016 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie, umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 19 Ustawy o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z. 2015 r. poz. 396) „Przepisów rozdziału IX ustawy, o której

mowa w art.1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”. Ponieważ oba wyroki zapadły w stosunku do G. J. wydane zostały przed dniem 01 lipca 2015 r., Sąd I instancji zastosował przepisy rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. I tak, pierwszym chronologicznie wyrokiem zapadłym w stosunku do G. J. był wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn. akt. III K 103/11 z dnia 19 października 2011 r. Do czasu wydania tego wyroku skazany nie popełnił żadnego innego czynu, za który zostałby skazany innym wyrokiem. Przepięstwo osądzone w sprawie II K 703/13 zostało natomiast przez niego popełnione w dniu 30 czerwca 2013 r., a więc już po wydaniu wyroku w sprawie III K 103/11. Tym samym, wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego, postępowanie w niniejszej sprawie należało umorzyć na podstawie art. 572 k.p.k.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła obrońca skazanego, która zarzuciła: „błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego postanowienia polegający na ustaleniu, iż brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy w ocenie skazanego orzeczone wobec niego wyroku podlegają łączeniu.”

Tak podnosząc, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które to nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że w sprawie zainicjowanej wnioskiem skazanego G. J. nie mają zastosowania przepisy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., dotyczące łączenia kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., który to jest przepisem intertemporalnym i wskazuje, kiedy stosujemy przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą, a kiedy przepisy dotychczasowe, „nowych” przepisów kodeksu karnego z rozdziału IX nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tej dacie. Wobec skazanego nie było żadnego prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 r., gdyż dane o karalności wykazywały, że ostatni wydany wobec skazanego wyrok Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt II K 709/13 uprawomocnił się w dniu 1 kwietnia 2015 r. Wszystkie skazania nastąpiły przed dniem 1 lipca 2015 r., zatem w sytuacji skazanego zastosowanie mają dotychczasowe („stare”) przepisy rozdziału IX kodeksu karnego zatytułowanego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”.

W tej więc sytuacji złożenie przez G. J. wniosku o wydanie wyroku łącznego skutkowało jedynie zainicjowaniem postępowania na dotychczasowych zasadach, a więc determinowało zbadanie, czy wyroki jednostkowe wydane wobec skazanego dawały podstawę do wydania wyroku łącznego.

W konsekwencji oba wyroki jednostkowe orzeczone wobec G. J. zostały przez Sąd meriti zbadane pod kątem możliwości ich połączenia, a na skutek podjętej analizy sformułowano ze wszech miar trafne przeświadczenie o braku spełnienia przez powyższe orzeczenia warunków określonych w art. 85 k.k. W myśl tego przepisu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. I tak, czyn z wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 06 marca 2014 r., sygn. akt II K 703/13, został popełniony przez G. J. w dniu 30 czerwca 2013 r., a więc po wydaniu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 października 2011 r., sygn. akt III K 103/11, co jednoznacznie ukazuje brak występowania w niniejszej sprawie realnego zbiegu przestępstw.

Prawidłowo zatem sąd pierwszej instancji uznał, iż w sprawie brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego i postępowanie umorzył, które to stanowisko jest słuszne i zasadne.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Wysokość zasądzzonego na rzecz obrońcy wynagrodzenia oparto na treści art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 635) oraz § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

SSA Andrzej Wiśniewski